

Grmalj me je odgurnuo sa tolikom žestinom, da sam gotovo izgubio svest udarivši u zid.

„Idiote! Vidiš li koliko ih je ispred?“

Sekretarica Dragana pomaže mi da ustanem. Ošamućen, ne stizem na vreme da primetim šta pokušava. Prsti oko moje nadlaktice, izdajnički su čvrsti.

„Marš kurvetino!“ Znam za koga radi. Ljut sam što mi je trebalo toliko vremena da shvatim da je umešana, ali možda još nije kasno. Ona se povlači u ugao i nastavlja da plače. Samo napred, igray svoju igru. Mene više ne možeš zavarati.

„Ako još neko priđe prozoru, ubiću ga“, viče mršavi, koji nam se proteklih dana predstavljao kao Stojan. Jutros je u pratnji gorile došao u firmu. Čekali su direktora, pijuckajući kafu, dok se nisu začule sirene. Tada su nas uzeli za taoce. Izluđuje me njihova panika. Još uvek ne mogu da shvate svoju ulogu, ali zato sam ja tu. Bože, učini da me poslušaju.

„Molim vas, samo se smirite“, dobacuje Marko komercijalista, a oni ga preteći gledaju. Čuti Marko, pusti mene da rešim situaciju. Znam da je čist, išao sam mu na slavu prošle godine. Ima divnu ženu, tek su dve godine u braku i čekaju prinovu.

„Ostani sa njima“, govori Stojan kolegi, pa mi prilazi. „Dođi ovamo.“

Prati me do kuhinje. Uzbudjen sam što ću konačno moći da nasamo pričam sa njim.

„Koji je tebi kurac?“, pita me, ne prestajući da me drži na nišanu. Oprezan je, to je dobro.

„Moraš me saslušati. To napolju nije policija.“

Ne progovara, samo me gleda začuđeno. Moram birati reči.

„Znam kako zvuči, ali već godinama gledam šta rade. Na istoj smo strani, ti i ja.“ Svestan sam da je najbolje da budem direktan.

„Iako izgledaju tako, ono tamo nisu ljudi.“

„Jebem ti majku blesavu.“

„Slušaj me, Stojane. Da li ti je to pravo ime? Nema veze, slušaj me. Stole. Pratim ih dugo, ova firma im je samo paravan. Oni hoće da nas unište. Ima ih svuda, sve kontrolišu. Sada su uplašeni jer ste ih ugrozili, sjebali ste im planove. Kapiraš? Mene samog su mogli lako da vozažu. Smejali su mi se.“

„O čemu ti to?“

„Bube. Imaju te bube, u sebi. Ne možeš ih ubiti. Uđu u tebe i čekaju. Valjda se kote u nama. Pazi, moramo da pobegnemo. Parkirao sam iza ugla, možemo izaći preko krova. Sklonićemo se negde i razmisliti.“

Stojan ćuti i grčevito steže kundak. Znam kako mu je, svojevremeno sam i sam morao da prelomim. Najteže je pomiriti se sa istinom. Napokon mi prilazi, i hvata me za gušu. Osećam cev na stomaku.

„Slušaj me sada. Dobro me slušaj. Nemam nameru da me uhvate, i ako treba ubiću vas svo troje.“

„To je u redu“, klimam glavom. „Ni ja neću da im se predam.“ Njegov vreli dah mi se uvlači u nozdrve, dok očajnički tražim zrno razumevanja. Znoji se poput vepa.

„Jebe mi se za tebe majmune. Poslednji put ti kažem, ako se ne umiriš, ubiću te.“

Nekoliko trenutaka samo dišemo duboko. Pomalo sam razočaran njegovom reakcijom i nisam siguran da li treba da nastavim. Zar sve na ovom svetu moram da uradim sam?

„Sada ćemo da se vratimo u kancelariju, i bićeš miran. Razumeš?“

„Razumem.“

Propušta me ka vratima, i na trenutak mu lovim pogled. Da li se nešto pokrenulo iza? Zaboga, da je inficiran već bi odavno bio na njihovoj strani. Do sada se nije dešavalo da se napadaju međusobno. Ali, kako da poreknem to što sam primetio? Ništa od od ovoga nema smisla. Osim ako...

„Ovo je nameštaljka“, kažem ne osvrćući se. Nema odgovora. „Da li je i Marko vaš?“. Odsustvo reakcije me ne čudi. Prozreo sam njihov pokvareni plan, voleo bih samo da mogu da mu vidim izraz lica.

Umesto da mi se obrati, Stojan viče na svog saučesnika čim smo ušli u prostoriju.

„Skloni se odatle, hoćeš li da te ubiju?“

Mrcina odstupa od okna, i u trenutku nepažnje zapinje za ivicu stola. Munjevit Markov skok, odnosi mu psovku sa usana. Padaju. Nešto me udara s leđa i ponovo sam na podu. Ovaj put Dragana mi ne prilazi. Čujem dva kratka praska, i setim se onih malih petardi koje smo sakrivali u cigarete. Podignem glavu i vidim Stojana kako se naginje, dok mu se oružje lenjo klati u ruci. Košulja mu je krvava. Pokušava nešto da kaže, ali bez uspeha. Umro je pre nego što će se srušiti.

Nemam mnogo vremena. I drugi je mrtav. Marko mu kleči na grudima Drhti, a kako i ne bi. Ubio je obojicu. Bez otpora mi predaje oružje, i osećam kajanje zbog svoje sumnje

„Da li ga je zarazio?“, urlam na Draganu gurajući je nogom da se uspravi. Njen histeričan cvilež me izluđuje. „Čuješ li me bre? Da li je zaražen?“

„O majko, o majko moja...“

„Govori!“, šutam je u butinu i ona napokon podiže glavu ka meni.

„Šta hoćeš?“, vrišti. Uplašena je. I treba da bude.

„Šta će biti sa Markom?“

„Ne znam...o majko...mama moja...”

Ne smem da rizikujem. Znam da ću proklinjati sebe zbog toga, ali jednostavno ne smem. Moram zadržati prisebnost. Hrabri komercijalista ne primećuje kada ga opkoračim. Pištolj u mojim rukama lagan je poput igračke, ali mi gotovo izleće iz ruke kada povučem obarač. Sklanjam pogled od krvi, dok izgovaram Očenaš. U svakom ratu postoje nevine žrtve. Ni ovaj nije izuzetak.

Više nisam raspoložen za razgovor. Grabim Draganu za kosu i vučem je do Stojanovog trupla. Nabijam joj glavu u mrtvačevo lice.

„Gde je? Gde se krije?”

„Ko?”, zapomaže ona. „Ko gde je?”

„Buba. Gde je buba, pizda ti materina?”

„Kakva buba? Pusti me, joj!”

„Je li u lobanji?”, gazim ga i jasno čujem kako mu nos puca.

Neka vidi da sam ozbiljan.

„Pusti me, molim te!”

„U stomaku?”

„Ne znam, pusti me tako ti boga!”

Gubim strpljenje. Nije zaslužila metak. Okrećem je k sebi i udaram drškom. Već prvim zamahom isterao sam joj oko, ali prestajem tek kada ugledam kosti kako se bele pod iskidanim tkivom. Neka ti kučko, to ti je za sve što si mi radila.

Mnogo toga deli me od pobede, ali ipak osećam trijumf. Sada će znati da nisam lak zalogaj. Neko provaljuje vrata, i naređuju mi da legnem. Slušam. Ne brinem se šta će biti sa mnom. Marko je shvatio istinu, a ako je mogao on, moći će i drugi.

„Pobedićemo!”, dobacujem vezan, dok me odvođe iz zgrade.

Uniforme se sklanjaju oslobađajući mi prolaz. Na njihovim licima više nema pretnje.

Samo strah.